A°. 1831. N°. 16.

SURINAAMSCHE COURANT.

WOENSDAG, DEN 23sten FEBRUARIJ.

PARAMARIBO.

SECRETARIJ VAN HET GEMEENTE BESTUUR.

Alzoo bij resolutie van Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen, dd. 14den dezer maand, No. 1/51, is goedgekeurd, een Reglement op het verwerken der producten ter Waag, waarbij onder anderen is bepaald, dat het verwerken van al de ter 's Lands Waag ter weging gebragt wordende Producten, op het daarbij bepaald Tarief, als eene privelegie ten behoeve het Gemeente Bestuur, aan den meestbiedende, bij inschrijving, zal verpacht worden.

Zoo wordt bij deze ter kennisse der gegadigden gebragt, dat door den President van het Gemeente Bestuur, geassisteerd door den fungerende Secretaris, op Maandag den 7den Maart aanstaande, des morgens ten *Tien* uren, in het Locaal van het Gemeente Bestuur, zal worden geprocedeerd tot het openen van zoodanige inschrijvings-billetten als tot en met dat tijdstip zullen inkomen, en het verpachten voor den tijd van *een* jaar, onder nadere goedkeuring van den Gouverneur Generaal, van de voorbedoelde privilegie; zullende de voorwaarden, waarop de verpachting zal plaats hebben, van den 22sten dezer maand, tot en met den 6den Maart aanstaande, dagelijks, van 's morgens *Tien* tot *Twaalf* uren in den middag ter visie van het Publiek liggen op de Secretarij van het Gemeente Bestuur.

Paramaribo, 19 Februarij 1831.

De fungerende Secretaris bij het Gemeente Bestuur,

G. S. DE VEER.

De Ondergeteekende, namens Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen, uitgenoodigd zijnde, om mede te werken, tot inzameling van de Offers, welke *Suriname's* Ingezetenen uit liefde en gehechtheid voor het dierbaar Vaderland mogten willen aanbrengen, — heeft volgaarne dezen vereerende en hoogst aangenamen taak op zich genomen, en heeft dienvolgens maatregelen in het werk gesteld, opdat alle zoodanige bijdragen, ten kantore van den Secretaris bij het Gemeente Bestuur, tegen *recipis* zullen worden aangenomen, dagelijks van des morgens *Negen* tot des middags ten *Twaalf* uren, de Zon- en Feestdagen uitgezonderd; — zullende wekelijks door denzelven Secretaris in de Nieuwspapieren worden bekend gemaakt het montant der bijdragen, en de namen der Vaderlandslievende Inzenders, ten zij men mogt verlangen zulks geheim te houden.

De Ondergeteekende hoopt en vertrouwt, dat het resultaat dezer pogingen, nu weder de ondubbelzinnigste bewijzen zullen opleveren van de liefde en gehechtheid van *Suriname's* Ingezetenen voor VORST en VADERLAND.

PARAMARIBO, 21 Februarij 1831.

De President van het Gemeente Bestuur der kolonie *Suriname*,

L. B. SLENGARDE.

NEDERLANDEN.

Vervolg der BRIEF VAN *DE POTTER*, geplaatst in de *Arnhemsche Couranten*, van 4 en 9 December 1830.

Au profit des blessés. — Lettre à mes concitoyens. Par Louis de Potter. Bruxelles Ode et Wadon 1830.

Uit den opstand van Brussel is eenig goeds ontsproten; dit schijnt ontegenzeggelijk: en dat goede, vleijen mijne vrienden zich, te zullen behouden met verdragen, welke zij ter geschikter tijd hopen te sluiten. Ofschoon mijn vertrouwen niet volkomen is, kan ik echter mijn vaderland gevaar doen loopen van de voordeelen te verliezen, welke het bezit, om diegene na te jagen, van welker verkrijging ik niet zeker ben. — Ik had het stellige voornemen om mij in Parijs met der woon te vestigen, en mijn verblijf ten minste op negen jaren berekend. — Hoe had ik ook in Belgie kunnen terugkeeren? Ik was er, wel is waar, onregtvaardiglijk, maar niet te min onder schijnbaar *wettige* vormen, voor *acht* jaren gebannen, en het ingestelde bewind hield niet op, steeds hare gehechtheid aan de wettigheid van het gouvernement te betuigen: wel te verstaan *Nederlandsche* wettigheid. — Ik zag wel in, dat men mij juist niet zoude gestraft hebben voor het overtreden van mijn vonnis, en omdat ik in Brussel was gekomen, naar Batavia zoude gestuurd hebben, maar om in een land van de oppositie partij te zijn, waar men mij reeds voor deze misdaad had gebannen en waar men scheen zich er nimmer meer aan schuldig te maken, dit scheen mij de reiskosten zelfs niet waardig toe. — In dien tusschentijd maakte moeder zich gereed om mijne ballingschap te komen deelen. Ik vreesde, dat de reis naar Rijssel, welke hierbij noodzakelijk werd, achterdocht en ongerustheid zoude verwekken; en alvorens Parijs te verlaten, schreef ik aan alle mijne vrienden om ze hieromtrent gerust te stellen. — Ik had geen ander plan, dan mijne moeder naar Parijs te vergezellen; ik zoude mij niet langer te Rijssel hebben opgehouden dan juist noodig was, om de toebereidselen tot de afreis te maken: en vooral zoude ik niet nader dan dit punt tot de grenzen van Belgie zijn gekomen. Ook maakte ik dit voornemen alleen bekend, opdat mijne vrienden, welke mij iets mogten te zeggen hebben, zich aldaar zoude kunnen vervoegen, om eenige uren bij mij te zijn, welke mij daar tot verblijf, zonder achterdocht te verwekken, zouden vergund worden.

— Dit was zoo waar, dat ik, in plaats van mijne reis stil te houden, daaraan eene soort van ruchtbaarheid gaf, om de bespotting, welke ik hierdoor tegen den afgezant van Holland te Parijs konde rigten. De Fransche politie weigerde eerst mijn reisblad, niet door den heer *Fagel* geteekend, te viseren; doch beloofde mij echter dit te zullen doen, zoo de generaal-baron bleef volharden, om zich tegen mijne reis te verzetten. Hij deed het, en ik maakte van deze gelegenheid gebruik, om door eenen brief in de *Tribune des départements* te betoogen, hoe ongerijmd het zou zijn, de afgezanten te staan, om Parijs tot eene gevangenis van hunne landslieden te maken; welke zij niet in de bescherming der Fransche overigheden zouden gelieven aan te bevelen. Deze openbaarmaking scheen den Nederlandschen gezant zeer te treffen, en ik vertrok met een reisblad, *goedgekeurd* door de prefecture der politie; een daad, waarvoor ik mij wel zoude gewacht hebben, zoo mijn voornemen was geweest om tot in Belgie door te dringen en den oorlog of de omwenteling te doen losbarsten.

Gedurende mijn kort verblijf te Rijssel en te Valenciennes, hadden de 4 zoo heugelijke dagen en de roemrijke overwinning van het Belgische volk plaats. — De vrienden welke zich toen bij mij bevonden, schenen, ten mijnen opzigte, van gevoelen te zijn veranderd. De omwenteling was volbragt, een provisioneel bestuur, eerst van drie, naderhand van zeven leden, werd gevormd en ik tot het hoofd daarvan verklaard. Mijne benoeming was geheel in den volkszin; want mijn naam was op een vaandel door de straten van Brussel gedragen en door de geheele bevolking toegejuicht. Kort daarna was de oorlog losgebarsten. Dus moest men met kracht de omwenteling en den oorlog ondersteunen en hun al de veerkracht der meeningen toevoegen. Er werd dan besloten dat ik, daar het geval er toe lag, naar Brussel zoude gaan.

Dan men had mij zoo vaak gezegd, dat mijne tegenwoordigheid aan de zaak van Belgie nadeel zoude doen, dat ik bleef aarzelen, zoo lang ik niet op eene stellige wijze naar Belgie werd geroepen. Deze oproeping kwam niet. — De omstandigheden waren intusschen zoo dringend geworden, dat ik het mijnen pligt rekende de grenzen te overschrijden. Ik ontving onder weg het besluit, dat mijn vonnis vernietigde, en te gelijker tijd een ander provisioneel bestuur benoemde; waar mijne vrienden mij van uitgesloten hadden. Mijne bekommering begon op nieuw; ik zag dat het volk op nieuw in de schaduw geplaatst was, en ik zou gewis naar Frankrijk teruggekeerd zijn, zoo niet een gedeelte van dat zelfde volk mij te gemoet gesneld was en als het ware naar Brussel gedragen had. Ik moet een oogenblik bij dien dag stil staan, welke zich nimmer uit mijn geheugen zal uitwisschen. O, mijne landgenooten! hij zal mij altijd stof tot troost opleveren, bij de herdenking der doorgestane smart en bij de wederwaardigheden, welke mij nog verbeiden. — Ik plaatste mij nu op eenen grond, welke geheel nieuw voor mij was; men riep er mij heen, om een gezag met menschen te deelen, welken ik niet anders dan in hunnen dagelijkschen omgang kende. Mijn gang kon daarom in het begin niet anders dan vreesachtig en wankelend zijn. Toen ik zag, dat hij meer open en vaster had moeten wezen, was het te laat om op mijne voetstappen terug te komen; en aan de zaken een ander aanzien te geven, dan zij in het begin gekregen hadden, was met de grootste moeijelijkheden vergezeld en had zonder geweld en verbazende schokken niet kunnen gebeuren. — Ik waagde echter eene poging, en van toen af ontstond tegen mij eene scherpe en hevige oppositie. — Ik zocht de misslagen te herstellen, welke mij toeschenen dat begaan waren, alsmede den verloren tijd weder in te halen; doch men oordeelde dat men zich zelven moest gelijk blijven, op den eenmaal ingeslagen weg moest voortgaan, hetwelk in dezelfde nietigheid noemde de ramp van Antwerpen scheen mij eene geschikte gelegenheid aan te bieden, om de familie van Nassau voor altijd van alle regten op Belgie vervallen te verklaren. Op mijn verzoek, leverde de heer *Tielemans*, chef van het committé van binnenlandsche zaken, deze verklaring bij wijze van be-

sluit aan het committé-centraal in; en ik ondersteunde ze met al mijn vermogen. Het voorstel werd verworpen. Men antwoordde mij, dat wij deze en diergelijke bepalingen aan het congres moesten overlaten. — Het ging dien zelfden weg met alles wat eenigzins gewigtig en van eenig wezenlijk belang was. Het gouvernement had geene meening, geene kleur en geen karakter en stelsel meer; het gouvernement was zoo goed als dood. — Door mijnen vriend *Tielemans* ondersteund, was ik de eenigste welke verlangde, dat het committé centraal zich eenen politieken vorm zouden geven; kortom, dat het eene partij koos. Ik verlangde het, omdat wij, in mijn oog de eigenlijke voorstanders der omwenteling waren en dat aan ons de taak was opgelegd, dezelve te doen zegevieren over alle hindernissen en derzelver overwinning te vereenwigen; omdat, door aan het toekomstig congres, waarvan ons de zamenstelling en de inzigten onbekend waren, de zorg over te laten, om als 't ware blindelings het lot van het vaderland te bepalen, in elk geval eene onvoorzigtigheid scheen en hoogstwaarschijnlijk een onherstelbare misslag; wij waren steeds in omwenteling, en het congres had slechts het gewrocht der omwenteling te bekrachtigen en derzelver beginselen en stelsel vast te stellen. — Maar ik vermogt niets, en onzeker en dreigend naderde het oogenblik der verkiezingen. — Ik poogde hetzelve slechts 14 dagen te verschuiven, dan het mislukte. Ik zeide, de openbare meening zal zich vormen, zich vestigen; de keuzen zullen beter, zuiverder, en meer bepaald zijn. Men gaf mij ten antwoord: het volk is het provisionele en ons moede, en wij zijn het provisionele en de zaken moede. Het congres zal ons van dat alles ontslaan. Het zal aan de omwenteling op de eene of andere wijze een einde maken. En als zij maar, *op welke wijze dan ook*, een einde neemt, zijn wij van onze taak ontheven. Dit was geenszins mijne meening; en zoo het die was geweest, zou ik mij wel gewacht hebben om mij met de zaken te bemoeijen.

(*Het vervolg en slot hierna.*)

MENGELINGEN.

ENGELSCHE ZUCHT OM TE WEDDEN.

Door geheel *Londen* worden, in den tijd, als de Koninklijke Loterij getrokken wordt, een groot aantal Wed-Kantoren geopend. De ondernemers laten velen drukken, die zij alom verspreiden, en ook dagelijks in de Couranten plaatsen. Des avonds versiert eene transparante verlichting het Kantoor, een groote kom vol punch, die men zorgt dat nooit ledig wordt, en om welke de weddenden zitten, is het wezenlijkste vereischte van zulk een plaats. De punch lokt de liefhebbers, gedurende de veertig dagen der trekking. — Zulke Kantoren staan den ganschen nacht open, en zijn nooit ledig. Is het dus wel te verwonderen, dat een Engelschman, die eerst met het aanbreken van den dag, geheel door punch bedwelmd, naar huis gaat, zich tot weddingschappen laat verleiden, die even zoo dwaas als verderfelijk zijn.

Ter voorkoming dezer misbruiken, heeft de regering wel bevolen, dat zulke verderfelijke Kantoren, des nachts ten elf ure zouden gesloten worden, maar daar zij vergeten heeft het uur te bepalen, wanneer die, weder mogen geopend worden zoo keeren allen die lust hebben om te wedden, terstond na middernacht weder, en het doel dezer verordening wordt dus verijdeld.

Bedriegers openen ook wel zulke Kantoren, waar zij de menschen van hun geld berooven. Het geld der weddenden, wordt in handen der ondernemers overgeleverd. Verliest hij nu groote sommen, dan sluit hij zijn Kantoor en verdwijnt. Om zulke ondernemingen moeijelijk te maken, en zich tevens van de dwaasheid des volks, ten voordeele van den Staat te bedienen, heeft de regering voor eenige jaren bevolen dat ieder die zulk een Kantoor wil oprigten, voor het verlof hiertoe vijftig ponden Sterlings zal betalen, maar niettegenstaande dit, waren er in 1719, meer dan vijfhonderd zoodanige Kantoren.

Hoe ingeworteld de zucht om te wedden, in *Engeland* is, kan nog uit de volgende trekken blijken: de beroemde FOX, wedde eens om duizend ponden Sterlings, of de eerste Fiakre (huur-koets) die alle genommerd zijn, welke voorbij het huis zou rijden, waar hij met zijne partij was, een effen of oneffen getal zou hebben.

Toen in het jaar 1776, de Oorlog tusschen *Frankrijk* en *Engeland* dreigde los te breken, gingen twee rijke Engelschen, de volgende weddingschap aan, hij van de twee, die niet twijfelde, of de Oorlog zou plaats hebben, maar evenwel niet geloofde, dat dit zoo spoedig zou voorvallen, gaf zijne partij honderd guinjes, onder voorwaarde, dat deze hem iederen dag ééne guinje terug zou geven, tot de Oorlog naar oud gebruik, op de straten openlijk bekend gemaakt was. Maar men weet, dat deze krijg, om redenen van Staat, begonnen en geëindigd werd, zonder openlijke bekendmaking. De verliezer zag zich dus genoodzaakt, zijne partij duizend guinjes te bieden, maar deze weigerde die, en hij moest hem dus jaarlijks driehonderd vijf en zestig guinjes betalen, om aan zijne weddingschap te voldoen.

EDICTALE CITATIE.

Uit krachte van de autorisatie op den 16den Februarij 1830, door den *Hove van Civile en Criminele Justitie der kolonie Suriname*, verleend op voordragt van den Edel Groot Achtbare Heer Procureur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen, van den 15 Februarij 1830, No. 9/86, impetrant van Edictale Citatie, en voorts uit krachte van acte *tweede* default, met admissie tot eene *derde* daging, door denzelven Hove verleend, bij appointement van den 4den Februarij 1831.

Zoo worden door mij ondergeteekende, Exploicteur bij den *Hove van Civile en Criminele Justitie der kolonie Suriname*, voor de *derde* maal bij openbare Edicte *ad valvas curiæ*, gedagvaard, gelijk ik dagvaard bij dezen, elk en een iegelijk, die zal vermeenen eenig regt of aanspraak te hebben op het provenu van het alhier geregterlijk verkochte Braziliaansche driemast Schip *LEBRE*, en deszelfs lading; zijnde voorschreven Schip gevoerd geweest door Kapitein JUAN MACAYO, in het laatst van de maand December 1828, uit *Rio de Janeiro* gezeild, gedestineerd naar *Ambris* en *Cabinda*, en op den 5 Februarij 1829, op de kust van *Afrika* op 11° zuider breedte, door een gewapende Schooner-Brik genomen.

Alsmede elk en een iegelijk, die zal vermeenen eenig regt of aanspraak te hebben, op de, zich op het voorschreven driemast Schip bevonden hebbende Braziliaansche Negers, (waarvan echter sedert een overleden), naar allen schijn tot den slavenstand behoorende en welke hebben opgegeven, genaamd te zijn: FRANCISCA MADERA; JOACHIM XERXES; St. ANTONIE; VICENTE PEREYRA; ANTONIE JACQUIN; JOACHIM MENIS; JOSEPH MARIE; ANTHONY GOLLA; LOUIS MOLLAGE; VERTUOSA D'ARTIS; VILLA DEL CONSESSION; JOSEPH ANTON en JOACHIM QUILMAR; ten einde bij de wet bepaalden termijn van *zes* maanden te compareren, of gemagtigden te zenden ten geprivilegeerde rolle van dezen Hove, welke gehouden zal worden in de maand Augustus 1831, en zich aldaar als belanghebbende, of zoodanig anders bekend te maken, als zij zullen vermeenen te behooren; op poene dat bij non comparitie, tegen de defaillanten zal worden verleend acte *derde* default met de profijten van dien, als naar regten.

En opdat niemand hiervan eenige ignorantie zoude kunnen of mogen pretenderen, heb ik deze gepubliceerd en geaffigeerd aan *Paramaribo*, den 18den Februarij 1831.

De Exploicteur,
N. L. BRAAM.

Ter Drukkerij van Gezusters SERRES.